

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Πῶς εἶσαι, φίλε Φασουλῆ;

Φ.— Κακὰ, ψυχρὰ καὶ μαῦρα . . .
ἀπ' ἐξω ζέστη, Περικλῆ, καὶ ἀπὸ μέσα λαύρα.
'Ανάθω, καίω, φλέγομαι, δὲν ἤμπορῶ ν' ἀνθέξω,
καὶ μὲ τοὺς πρέσβεις σκέπτομαι ἴστην Κέρκυρα νὰ τρέξω.

Π.—Καὶ τί νὰ κάνης, Φασουλῆ;

Φ.— Πῶς; ἀγνοεῖς, χαμᾶλη,
πῶς ὅπου εἶναι ἡ Αὐλὴ ἐκεῖ καὶ οἱ μεγάλοι,
ἐκεῖ ἀνάγκυσις πολλὴ καὶ ἀγαθὰ παντοῖα,
ἐκεῖ ὁ κόσμος ὁ καλὸς κί' ἡ ἀριστοκρατία;

Π.—Μὰ εἶσαι τάχατε καλὸς καὶ σὺ ὁ ψωραλέος
καὶ ἀξίος νὰ ὁμιλῆς μετὰ τοῦ βασιλέως;

Φ.— Ἄν δὲν καλοῦμαι Μονθολὼν ἢ Μπούτσωφ ἢ καὶ ἄλλως,
ἐὰν δὲν εἶμαι Ἰταλὸς ἢ διπλωμάτης Γάλλος,
ἀλλ' ὅμως εἶμαι κάτι τί καὶ τοῦ Σταυροῦ ἱππότης,
καὶ ὡς ἐκ τούτου, Περικλῆ, ἀριστοκράτης πρώτης.
Κί' ἰδοὺ τῆς εὐγενείας μου ἀπόδειξις μεγάλη,
πῶς ἴστας Ἀθήνας δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω, βρὲ χαμᾶλη,
διότι εἴταν ἡ Αὐλὴ στ' Ἀνάκτορα δὲν εἶναι
χάνουν τὴν τόσην εὐκλειαν αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναί,
κί' ὁ βασιλεὺς τριγύρω του τοὺς εὐγενεῖς δὲν βλέπει
καὶ λείπει πᾶσα εὐνοια καὶ λείπει πᾶσα σκέπη,
κί' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πῶς εἶναι ὅλα μαῦρα,
πῶς δὲν φουστὰ τοὺς Ἑλληνας ἐλευθερίας ἀδρα,
πῶς τῶν Ἑλλήνων ἡ πατρίς ἴστας δάφνας τῆς δὲν γέρνει,
πῶς οὐτ' ἐπιχορήγησιν ὁ βασιλεὺς δὲν πέρνει,
ἢ πῶς στερούμεθα στρατοῦ καὶ θαλασσοῦ στόλου
καὶ πῶς τὸ ἔθνος σύσσωμον τραβᾷ κατὰ διαβόλου.
'Ἰδοὺ γιὰ ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἐκεῖ πέρα
καὶ ν' ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μὲ τὴν Αὐλὴν ἀέρα,
διότι θέλω, Περικλῆ, νὰ βλέπω καθ' ἐκάστην
τοῦ θρόνου τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν ἔνδοξον δυνάστην,
νὰ λέγω «νά! ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ λαοῦ ἡ σκέπη! . . .
«ὕπάρχει ἄρα ὀφθαλμὸς ὅπου μᾶς ἐπιβλέπει.
«Δὲν ἔχομεν Πρωθυπουργὸν μονάχα καὶ Συμβούλους,
«ὕπάρχει μία δύναμις καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς δούλους,
«ὁ ἀρχὸν ὁ ἀνώτατος, ὁ ἀναξ τῶν Ἑλλήνων,
«ὁ τὸν λαὸν παρηγορῶν καὶ τὴν Αὐλὴν καλλύνων,
«ὁ στέλλων Μεγαλόσταυρον εἰς τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
«ὁ μὴ φορολογούμενος καὶ πάντοτε λαμβάνων.
«Ἰδοὺ! ἰδοὺ! ὁ βασιλεὺς, ἡ δύναμις τοῦ κράτους . . .
«μὲ τοῦτον ἀποφεύγομεν πολέμους ἐπαράτους,
«μὲ τοῦτον διαπλέομεν εἰς θάλασσαν γαλήνης,
«μὲ τοῦτον τοὺς γλυκεῖς καρπούς τρυγῶμεν τῆς εἰρήνης.
«Κί' ἐνόσω εἶναι βασιλεὺς, θὰ εἶναι κί' εὐνομία,
«θ' ἀδειάζουν οἱ Βλαχάνηδες τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα,
«ἀπὸ τὴν πεῖνα, Περικλῆ, κανεῖς δὲν θ' ἀποθνήσκῃ,
«ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς περίσσευμα θὰ βρῆσκῃ,
«θὰ γίνωνται καὶ Σύλλογοι ἀπὸ τὸν Δεληγγιάννη,

«Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς κουνήματα θὰ κάνῃ,
«θὰ σφύζῃ αἷμα φλογερὸν εἰς ὄλων τὰς καρδίας,
«θὰ ἔχομεν καὶ κάποτε πολιτικὰς κηδεῖας,
«τὰ κτήματα τὰ ἐθνικὰ θὰ γίνωνται θυσία,
«οἱ ποιηταὶ Ραυτόπουλοι θὰ κλέπτουν τὰ Μουσεῖα,
«θὰ εἶναι οὐρητήρια εἰς τὰς γωνίας ὄλας,
«εἰς τὸ Παρίσι κάποτε θὰ φεύγῃ ὁ Μανσόλας,
«θὰ λειτουργῇ τὸ Σύνταγμα, θὰ λάμπῃ κάθε δρόμος,
«θὰ σὲ σουφρώνῃ ὁ κλητὴρ καθὼς κί' ὁ Ἀστυνόμος,
«θὰ εἶναι πρῶτα κόμματα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
«οἱ δούλοι κί' οἱ ἐλεύθεροι θὰ τρῶνε κότα πῆτα,
«κί' ἐγὼ θὰ λέγω, Περικλῆ, ἐν πάσῃ συνειδήσει
«πῶς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ».
'Ἰδοὺ γιὰ ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἐκεῖ πέρα
καὶ ν' ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μὲ τὴν Αὐλὴν ἀέρα,
διότι θέλω, Περικλῆ, νὰ βλέπω βασιλέα,
καὶ ὄχι μούτρα πρόστυχα καὶ τόσον ψωραλέα,
καὶ νὰ πατῇ τὸ πόδι μου εἰς βασιλέων οἶκος
κί' ὄχι νὰ ζῶ μὲ ταπεινοὺς καὶ ὄπως σὺ ἀγροίκους.
Θέλω νὰ εἶμαι Αὐλικὸς ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων
κί' ἐν μέσῳ νὰ εὐρίσκωμαι τῶν Μεγαλειότητων,
καὶ νὰ κυττάζω ἀπ' ἐκεῖ αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα
καὶ τῆς Ἀποκεντρώσεως τὸν Σύλλογον ἀκόμα,
νὰ βλέπω τὴν προσπάθειαν παντὸς χρηστοῦ πολίτου,
νὰ βλέπω τὸν Φιλάρητον μετὰ τοῦ Φλογαῖτου
τὰ πάντα συγκεντρώνοντας καὶ εἴτ' ἀποκεντροῦντας,
τοὺς νόμους ἐποπτεύοντας καὶ ἀναθεωροῦντας,
νὰ βλέπω γιὰ τὸ Σύνταγμα ἐργαζομένους ὄλους,
νὰ βλέπω τοὺς κεντρόφυγας μαζὶ μὲ κεντρομόλους,
νὰ βλέπω ἐργαζόμενον πρὸς τοῦτο καὶ τὸν Στούπη,
μὰ καὶ τὸ Ἰσοζύγιον νὰ βλέπω τοῦ Τρικούπη,
νὰ βλέπω τὸ περίσσευμα καὶ τὰς οἰκονομίας,
νὰ βλέπω εἰς τὰς φυλακὰς τοὺς Κεντρικοὺς Ταμίας,
νὰ βλέπω τὴν ἐξέλεξις τῶν Ταμιῶν τοῦ κράτους,
νὰ βλέπω τοὺς ὑπουργικοὺς θρεμμένους καὶ χορτάτους,
τὴν δὲ ἀντιπολίτευσιν πεινώσαν νὰ παρλάρῃ
κί' οὐρὰ νὰ τρώγῃ ποντικοῦ καὶ ἀλεπούς ποδάρι,
νὰ βλέπω Κροίσους ἑξαφνα μικροὺς καὶ ἀνωτέρους,
τὸν κύριον Θεόδωρον ζητοῦντα ἡμετέρους,
τῶν προφανῶν κί' ἐπιφανῶν τὴν νέαν βασιλείαν,
τὸν Ράλλην ταξειδεύοντα κατὰ τὴν Θεσσαλίαν,
κί' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ποταμῶν καὶ βράχων ἀπορρώγων
τῆς ἀντιπολιτεύσεως κηρύττοντα τὸν λόγον,
νὰ βλέπω πνέοντα παντοῦ εἰρημικοὺς ἀνέμους,
νὰ βλέπω σχέσεις ὀμαλὰς χωρὶς φρικτοὺς πολέμους,
νὰ βλέπω καὶ τοῦ Φεριδῶν τὴν ζαχαρένια μούρη,
ἀλλὰ νὰ βλέπω ὕστερα καὶ σένα τὸ γαῖδοῦρι,
καὶ νὰ φωνάζω ἑξαλλος πρὸς τὸ κενὸν λακτίζων,
«μακάριος ὁ ἥλιος, ὁ τοὺς Ρωμηοὺς φωτίζων!
«τριμασκαρία καὶ ἡ γῆ αὐτῆς ἐδῶ τῆς χώρας,
«ἡ ἀναδίδουσα καρπούς ἀφθόνους καὶ ὀπώρας
«καὶ τρέφουσα τοὺς Ἑλληνας τῶν νεωτέρων χρόνων,
«πᾶν κόμμα, πᾶσαν πτέρυγα, βουλὴν, λαὸν καὶ θρόνον.
«Πλὴν μακαρία κί' ἡ γαστήρ ζωντοχηρῶν ἐγκύων,
«ποῦ θὰ γεννήσῃ πλησμονὴν ἀνθρώπων φερεγγύων,
«πολεμιστὰς τῶν Πλαταιῶν, βατράχους καὶ χελώνας,
«ἀντάρτας καὶ βασιλικούς, Ταμίας καὶ Τελῶνας,
«δουλεύοντας ἐν τῇ ναῦ κί' ἐκ τούτου τρεφομένους,
«καὶ Ραυτοπούλους ψάλλοντας τὴν εὐκλειαν τοῦ γένους».
Π.— Ὅρσε λοιπὸν ἴστη ράχη σου μὰ δυνατὴ σπαλιόρα
γιὰ ὄλα τούτα τὰ σαχλὰ ποῦ ἴγκάρισες ὡς τώρα.